

har i Sandhed Grund til at gentage og understrege disse Ord her hjemme.

Den højtærede Minister gjorde opmærksom paa, at det slet ikke var, fordi vi ikke kunde skaffe mere end 1 Mill. Kr., at vi havde holdt os til denne Million, og det glædede mig at høre den højtærede Minister understrege, at han netop havde tænkt paa og ogsaa havde forhandlet med Udvalget om at gaa videre bl. a. for at faa afviklet Statskassens Forhold til de allerede anlagte Baner, for hvis Vedkommende der endnu refterer et Statstilskud, paa Grund af at den aarlige Bevilling har været for ringe. Det er ogsaa givet, at i en Periode som denne, hvor Millionerne ruller som ingen Sinde før i Kraft af de ekstraordinære Tilstande, spiller 1 Mill. Kr. mere eller mindre til Privatbaner ikke nogen Rolle. Naar den højtærede Minister ikke har krævet mere og Finansudvalget ikke har ønsket, at han skulde rejse denne Sag overfor Rigsdagen, er Grunden sikkert den, at de Omstændigheder, der for Tiden er forbundet med Udførelsen af nye Jernbanearbejder, taler imod en Ændring af dette Forhold i Øjeblikket. Men jeg synes, som sagt, det har nogen Interesse for os indenfor Flertallet — og at det ogsaa kan have det for det ærede Medlem — at høre, at den højtærede Minister, som dog har været med til at overveje og bestemme, hvad der var forsvarligt, finansielt set, ikke har været fremmed for den Tanke, at der i de kommende Aar skulde anvendes langt flere Penge til Privatbaneanlæg end 1 Mill. Kr. aarlig.

Men naar det ærede Medlem ikke vilde være med til at etablere Statsdrift med Hensyn til Dampskibsfart, kan han heller ikke have ment, at der paa den Konto vilde blive beslaglagt Midler for Statskassens Vedkommende. Saa vidt jeg forstod, var det netop det, det ærede Medlem mente, da han talte om Reformer, som var særlig paatrængende, at der paa det Punkt kunde være Tale om, at man vilde beslaglægge Midler. Men naar det ærede Medlem ikke vil gaa med hertil — og det vil han jo ikke —, forstaar jeg ikke, hvad det er for særlige Opgaver, han tænker paa. Vi kan dog ikke saadan standse hele Maskineriet og sige: Fremtidig søger Staten kun for Indtægter; store nye Foranstaltninger som Jernbaneanlæg og slikt maa vi foreløbig ikke indlade os paa. Det kan dog ikke være det ærede Medlems Mening, at vi helt og holdent skal op-høre hermed; det ærede Medlem sagde jo ogsaa, at han vilde værgе sig mod den Op-

fattelse, at vi skulde ophøre med at bygge Jernbaner.

Det ærede Medlem udtalte, at det nyttede ikke, jeg paastod, at Regeringen til en vis Grad havde denne Sag i sin Haand; der lægges jo en bestemt Plan og vedtages visse Baner, som maa udføres. Det er rigtigt, at Loven forpligter Regeringen, men Regeringen regulerer dog Farten; den vil til enhver Tid kunne komme — og maa ogsaa som Følge af, at Bevillingerne skal opføres paa Finansloven, komme til Rigsdagen, og hvis den ved Forhandling med de koncessionssøgende finder, at dette eller hint Projekt, som det kan være vanskeligt for Rigsdagen paa det paagældende Tidspunkt at bedømme i alle Enkeltheder, har Mangler, som gør, at Ministeriet er betænkeligt ved Gennemførelsen, maa Regeringen foreslaa Rigsdagen at vedtage noget andet. Vi har aldrig nogen Sinde i Tinget vedtaget en Jernbanelov, uden at der er vedtaget Tillæg dertil, det sker Gang paa Gang, og det sker ogsaa nu. Saaledes som Sagen har foreligget for Udvalget med Hensyn til de enkelte Projekter, hvorom man gør Indstilling, mener vi det forsvarligt at indstille disse. Udvalget erkender, at der er Projekter — jeg har ogsaa nævnt nogle —, som fortrinsvis bør fremmes, medens man samtidig bør tage et ligeligt Hensyn til de forskellige Landsdele. De Projekter, som det ligger i Regeringens Haand at fremme, og som vil blive fremmet først, bliver dem, som Udvalget, Regeringen og Rigsdagen finder mest paatrængende, og dertil synes jeg, det ærede Medlem kunde yde sin Tilslutning.

At de Kommunikationsmidler, vi har, skulde kunne strække til for længere Tid, kan det ærede Medlem ikke mene; de ekstraordinære Forhold har vist, hvor uheldigt det er, at vort Jernbanevæsen ikke er mere udviklet, særlig i Jylland. Man vil have set, hvilke Vanskeligheder der har været med Hensyn til Tørvetransporten; i hvor høj Grad har vi ikke i Byerne været interesserede i, at der havde været endnu flere Jernbaner i Jylland. Det ærede Medlem hævdede — det ærede Medlem fra Aars (Lillelund) har allerede protesteret derimod —, at Jylland har faaet flere Jernbaner end Sjælland. Jeg er sjællandsk Rigsdagsmand, men jeg kan dog godt værgе Jyderne mod denne uretfærdige Paastand. Hvis det ærede Medlem vil foretage en Beregning paa Grundlag af Flademaal, hvis han vil regne pr. Kvadratkilometer, vil han komme til et